

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **ASTUR Jeseník s.r.o.**, IČO: 268 23 209
se sídlem Na Slatince 3, Praha 10
zastoupená advokátem JUDr. Filipem Seifertem, MBA
se sídlem Na Florenci 23, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2023, č. j. 13932/23/5100-41453-711866

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení a obsah napadeného rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí specifikovaného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 4. 2015, č.j. 1716729/15/2007-00540-108308 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) o návrhu žalobkyně ze dne 17. 12. 2014 na vyloučení majetku z daňové exekuce (dále jen „Návrh“) tak, že původní výrok rozhodnutí, jímž byl Návrh zamítnut, byl změněn na text: „Řízení se zastavuje dle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu“.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím správce daně ze dne 27. 11. 2014, č.j. 6711442/14/2007-00540-108308 byla zastavena zajišťovací daňová exekuce nařízená exekučním příkazem ze dne 7. 10. 2014, č.j. 5830830/14/2007-25200-108308 (dále jen „exekuční příkaz ze dne 7. 10. 2014“), a to z důvodu neúčinnosti exekučního titulu – zajišťovacího příkazu ze dne 6. 10. 2014, č.j. 5825091/14/2007-25200-108308 (dále jen „zajišťovací příkaz 1“). Zajišťovací příkaz 1 se stal neúčinným z důvodu absence vydání rozhodnutí o odvolání v zákonné lhůtě. Správce daně následně vydal zajišťovací příkaz ze dne 27. 11. 2014, č.j. 6731794/14/2007-00540-108308 (dále jen „zajišťovací příkaz 2“), kterým společnosti Potamos CZ s.r.o. (dále jen „Potamos“) uložil zajistit úhradu daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období leden 2012 až červen 2014 v celkové výši 164 364 473 Kč složením jistoty na depozitní účet správce daně. Protože společnost Potamos uloženou povinnost nesplnila, přistoupil správce daně k zahájení nové zajišťovací exekuce vydáním exekučního příkazu ze dne 3. 12. 2014, č.j. 6834526/14/2007-00540-108308 108308 (dále jen „exekuční příkaz ze dne 3. 12. 2014“), jehož předmětem byl mimo jiné i prodej movitých věcí, které byly původně zabaveny exekučním příkazem ze dne 7. 10. 2014.
3. Návrhem se žalobkyně domáhala vyloučení movitých věcí (hotovosti, zboží a manipulační techniky) z exekuce. Prvostupňovým rozhodnutím správce daně dle § 179 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nevyloučil z daňové exekuce movité věci, které měly být zabaveny na základě exekučního příkazu ze dne 3. 12. 2014 (hotovost ve výši 1 049 266 Kč a zboží uvedené v přílohách č. 1-9 protokolu o soupisu věcí č.j. 2835704/14/3204-25200-806094 a v přílohách protokolu o soupisu věcí č.j. 1641344/14/3103-05400-802612) s tím, že o zbývající části Návrhu (manipulační technika) bude vydáno samostatné rozhodnutí.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 11. 2015. č.j. 40268/15/5100-41453-711484 (dále jen „Původní odvolací rozhodnutí“). Žalobkyně totiž neprokázala, že při daňové exekuci byly zajištěny movité věci, k nimž jí svědčilo vlastnické právo.
5. Původní odvolací rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2022, č.j. 6 Af 9/2016-97. Soud dospěl k závěru, že byl-li nezákonný exekuční titul, stala se tím nezákonnou celá daňová exekuce, a tedy i zajištění movitých věcí.
6. Žalovaný dospěl v řízení po zrušení Původního odvolacího rozhodnutí k závěru, že stane-li se buď exekuční titul nebo (z něj se se rekrutující) exekuční příkaz nezákonným, stává se *en bloc* nezákonnou celá daňová exekuce. Dodatečně tedy odpadl předmět řízení o Návrhu. Z tohoto důvodu rozhodnutím ze dne 7. 9. 2022, č.j. 32837/22/5100-41453-711866 (dále jen „Další odvolací rozhodnutí“) zastavil řízení o Návrhu pro bezpředmětnost. Také Další odvolací rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2023, č.j. 14 Af 19/2022-46. Soud shledal, že závěr o bezpředmětnosti Návrhu nebyl postaven najisto.
7. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodoval v dané věci již potřetí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že dle zjištění správce daně nedošlo k zastavení daňové exekuce, ale k jejímu provedení. Je-li mobiliární exekucí postižena hotovost, provede se jejím odebráním (zabavením). Tím je finalizována. Je-li postižena jiná movitá věc, je exekuce provedena jejím prodejem. Přitom pouze do okamžiku provedení lze exekuci zastavit. Protože bylo postaveno najisto, že došlo k provedení daňové exekuce, je závěr o jejím

zastavení pro bezpředmětnost správný. Bylo tedy nadbytečné, aby se žalovaný zabýval odvolacími námitkami.

II. Obsah žaloby

8. Žalobkyně v žalobě namítla, že daňovou exekuci nebylo možno pro bezpředmětnost zastavit. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013 č.j. 1 Afs 15/2013-34, ze dne 26. 4. 2006 č.j. 3 Afs 5/2004-63 a ze dne 9. 4. 2014 č.j. 6 As 38/2014-14 konstatovala, že pro pochopení pojmu „bezpředmětnost“ je nutné zvažovat, co je předmětem řízení. Předmět návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce je dán účelem § 179 daňového řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018 č.j. 1 Afs 394/2017-33). Předmětem řízení o Návrhu tedy bylo posouzení, zda žalobkyni svědčí právo nepřipouštět exekuci majetku, resp. posouzení nezákonnosti postupu daňové správy spočívajícího v exekuci a prodeji majetku žalobkyně. Předmět řízení tudíž neodpadl. Bepředmětností je třeba chápat stav, kdy jakýmkoliv rozhodnutím o žádosti nedojde ke změně v právním postavení účastníka. To však není nyní posuzovaný případ. S odkazem na další judikaturu žalobkyně konstatovala, že žalovaný rozhodl v rozporu se závaznou judikaturou¹.
9. V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2023 č.j. 14 Af 19/2022-46 byla sice naznačena možnost zastavení řízení pro bezpředmětnost založenou provedením exekuce, žalovaný však tuto část odůvodnění uvedeného rozsudku dezinterpretoval. Nelze dovozovat záměr Městského soudu v Praze rozporovat shora zmiňovanou judikaturu. Provedení exekuce není automaticky důvodem pro zastavení řízení pro bezpředmětnost. To může být namísto za situace, kdy je postihován přímo majetek daňového dlužníka a není zasahováno do majetkových práv třetích osob, resp. pokud před podáním návrhu dojde k provedení exekuce. Žalovaným prezentované pojetí bezpředmětnosti směřuje ke znemožnění meritorního přezkumu zabavení finančních prostředků (tvrzené provedení exekuce odebráním finančních prostředků), což je v rozporu s § 179 daňového řádu.
10. Nic nemůže bránit vyloučení věcí z nezákonně vedené exekuce. Pokud by bylo možné vyloučit věci z exekuce vedené zákonně, tím spíše je to možné u exekuce nezákonně. Důvodem pro zastavení řízení pro bezpředmětnost nemůže být ani prodej věcí. I takový nezákonný zásah do práv žalobkyně vyžaduje nápravu, a není-li možné uvést věci do předchozího stavu, je třeba žalobkyni efektivně umožnit domoci se náhrady. Postup žalovaného je společensky nepřijatelný a současně je v rozporu s požadavky právního státu.
11. Žalovaný podle názoru žalobkyně nerespektoval závazný právní názor Městského soudu v Praze a nedostatečně posoudil, zda předmět řízení absentuje. Dle Městského soudu v Praze zrušení exekučního titulu svědčí také o nezákonnosti zajištění movitých věcí žalobkyně. Žalovaný přesto odmítl Návrh věcně posoudit a fakticky žalobkyni znemožnil účinně bránit vlastnické právo. Nebyly tedy dány důvody pro zastavení řízení dle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu, neboť řízení se nestalo bezpředmětným. Napadené rozhodnutí je tedy nezákonné.
12. Současně je napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodněno. Žalovaný odkazuje na judikaturu civilních soudů, kterou nekonkretizuje (civilní soudy přitom trvají na ochraně ústavně garantovaných práv, což žalovaný ignoruje) a jeho tvrzení jsou vnitřně rozporná.

---

¹ Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2016 č.j. 5 Afs 149/2015-36 a ze dne 14. 9. 2022 č.j. 8 Afs 41/2021-38 a také rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2022 sp. zn. 62 Af 93/2019.

Žalobkyni není známo, že by byla exekuce zastavena. Napadené rozhodnutí je nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Protože žalovaný nedostatečně odůvodnil závěr o bezpředmětnosti řízení, je napadené rozhodnutí současně nezákonné. Žalovaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2023 č.j. 14 Af 19/2022-46 desinterpretuje, zastavení řízení nebylo jediným východiskem. Dané obecné úvahy Městského soudu v Praze jsou navíc v rozporu s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 17. 2. 2022 sp. zn. 62 Af 93/2019. O Návrhu bylo tedy třeba meritorně rozhodnout.

13. Žalobkyně má za to, že postupem žalovaného bylo zasaženo do jejích ústavně garantovaných práv. Exekuce byla od počátku nezákonná, stejně jako zajištění movitých věcí žalobkyně. Finanční správa musí napravit svá pochybení a interpretovat zákon ve prospěch žalobkyně. Napadené rozhodnutí by mělo zohlednit nezákonnost exekuce.

III. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že znovu ověřil stav daňové exekuce a zjistil, že nedošlo k jejímu zastavení, ale exekuce byla provedena. Proto bylo řízení o Návrhu zastaveno. Žalovaný zohlednil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2023 č.j. 14 Af 19/2022-46, jehož závěr byl potvrzen i navazujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024 č.j. 2 Afs 46/2023-32. Městský soud v Praze dovodil, že nebylo postaveno najisto, že řízení o Návrhu je skutečně bezpředmětné. Také Nejvyšší správní soud potvrdil, že pro závěr o bezpředmětnosti řízení je klíčová neexistence daňového exekučního řízení, nikoliv závěr o jeho nezákonnosti. Žalovaný tedy postupoval v souladu se zákonem. Žalobkyně má přitom právo domáhat se svého nároku před civilními soudy.
15. K tvrzené nesprávné aplikaci § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu žalovaný uvedl, že po ověření skutečnosti, že daňová exekuce již „neexistuje“, přistoupil k zastavení řízení, neboť rozhodnutí o Návrhu by za této situace bylo nadbytečné.
16. Napadené rozhodnutí je dle žalovaného srozumitelně odůvodněno. To, že žalobkyně s jeho závěry nesouhlasí, jeho nepřezkoumatelnost ani nezákonnost nezpůsobuje.

IV. Replika žalobkyně

17. Žalobkyně v replice odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2024 č.j. 10 Afs 96/2022-59, který zásadně podporuje důvodnost žaloby. Ani v případě prodeje majetku v dražbě podle něj předmět řízení neodpadá a o odvolání je nutno meritorně rozhodnout.

V. Ústní jednání před soudem

18. Při ústním jednání před soudem konaném dne 12. 9. 2024 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích.
19. Soud při ústním jednání usnesením zamítl v žalobě obsažené důkazní návrhy, protože navrhované důkazy byly buď součástí správního spisu nebo byly soudu známy z jeho úřední činnosti. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu se důkaz správním spisem v řízení před správními soudy neprovádí. Soud je při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí povinen z obsahu správního spisu vycházet. Žalovaný žádné důkazní návrhy neměl.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

20. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Soud při posouzení žaloby vycházel z následující právní úpravy:
22. Podle § 179 odst. 1 daňového řádu po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.
23. Podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu správce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže se stalo bezpředmětným.
24. Podle § 181 odst. 2 daňového řádu správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud a) pro její nařízení nebyly splněny zákonné podmínky, b) odpadl důvod, pro který byla daňová exekuce nařízena, c) povolí posečkáni úhrady nedoplatku, d) bylo pravomocně rozhodnuto, že postihuje majetek, k němuž náleží právo nepřipouštějící exekuci, nebo věci nepodléhající exekuci, e) zaniklo právo vymáhat nedoplatek, f) předpokládaný výtěžek nepostačí ani ke krytí exekučních nákladů, g) by pokračování v daňové exekuci bylo spojeno s nepoměrnými obtížemi, h) bylo nařízeno více daňových exekucí a k úhradě vymáhaného nedoplatku postačí pouze některá z nich, i) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.
25. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
26. V posuzované věci byl exekuční titul zrušen rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019, č. j. 8 Af 12/2015-55. Existence exekučního titulu je zákonnou podmínkou pro nařízení exekuce. Jeho zrušení je důvodem pro zastavení exekuce podle § 181 odst. 2 písm. a) daňového řádu.
27. Klíčovou otázkou pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí bylo, zda mohl žalovaný zastavit řízení o Návrhu pro bezpředmětnost z toho důvodu, že již došlo k zastavení exekučního řízení nebo k provedení exekuce (a zda k tomu skutečně došlo).
28. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2014 č.j. 6 As 38/2014-14 daňový řád v § 106 upravuje situace, v nichž správce daně nerozhoduje meritorně, ale řízení zastaví. Obecně jde o situace, kdy je vedení dalšího řízení nemožné nebo nadbytečné. Za bezpředmětné ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu je třeba považovat takové řízení, ve kterém již není o čem rozhodovat, neboť absentuje předmět řízení a jakýkoliv další procesní postup by k ničemu nevedl. Případů, kdy může dojít k odpadnutí důvodu řízení, je celá řada. Například zaplacení daně, s jejíž úhradou žádal daňový subjekt posečkat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 Afs 15/2013-34), nebo napadení exekučního příkazu opravným prostředkem a následné zastavení exekučního řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 3 Afs 5/2004-63). Za bezpředmětné lze považovat také řízení o návrhu na vyloučení movité věci z daňové exekuce, byla-li tato exekuce zastavena (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024, 2 Afs 46/2023-32). Aby však bylo v těchto případech možné zastavit řízení, musí být bezpředmětnost dalšího řízení naprostá. Nepostačuje pouze částečné odpadnutí důvodu řízení. Pojem podání se stalo bezpředmětným ve smyslu § 106 odst. 1 písm. f) daňového

řádu je nutno vyložit tak, že o takovém podání již nelze rozhodnout ve věci samé, respektive nelze posoudit, zda z věcného hlediska bylo důvodným, či nikoli (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2014 č. j. 11 Af 22/2013–80).

29. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 13. 3. 2024 č.j. 2 Afs 46/2023-32 Nejvyšší správní soud přímo ve vztahu k nyní posuzované věci konstatoval, že „V posuzované věci byl exekučním titulem zajišťovací příkaz. Poté, co městský soud tento zajišťovací příkaz zrušil, odpadl exekuční titul. S ohledem na tuto skutečnost tedy muselo (nebo bude muset) dojít k zastavení daňové exekuce. Žalovaný však před vydáním napadeného rozhodnutí nepostavil na jisto, zda se tak skutečně stalo. K dotazu městského soudu, zda došlo k zastavení daňové exekuce, se stěžovatel jednoznačně nevyjádřil. Ve správním spise nebylo založeno rozhodnutí o zastavení daňové exekuce ani jiný doklad o tom, že se tak stalo. Během jednání u městského soudu zástupkyně stěžovatele uvedla, že důvodem zastavení řízení o návrhu na vyloučení věci z daňové exekuce byla skutečně pouze nezákonnost této exekuce, založená nezákonností samotného exekučního titulu. Stěžovatele tedy nezkoumal, zda bylo exekuční řízení zastaveno, příp. zda došlo k provedení exekuce.“ Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že „K ochraně práv žalobkyně je přitom nezbytné, aby nebylo pochyb o tom, že se již nemůže touto cestou domáhat ochrany. Smyslem řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce je ochrana majetku, jeho účelem je zajištění provedení exekuce v souladu s daňovým řádem. Nic z toho by nebylo možné zajistit, pokud by bylo zastaveno řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce dříve, než bude postaveno na jisto, že k daňové exekuci již nemůže dojít. Probíhající daňová exekuce je specifickou podmínkou pro pokračování v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce. Až bude zastavení daňové exekuce postaveno na jisto, bude namísto řízení o návrhu na vyloučení z daňové exekuce zastavit.“
30. Právě citovaným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl soud při rozhodování v této věci vázán. Stěžejní pro rozhodnutí je proto skutečnost, zda daňová exekuce nadále probíhá, nebo zda došlo k zastavení daňové exekuce, případně k jejímu provedení. Soud z předloženého správního spisu zjistil, že k zastavení exekučního řízení v posuzované věci nedošlo. Žalovaný však argumentoval tím, že exekuce již byla provedena.
31. Ve spisovém materiálu jsou založeny následující dokumenty vztahující se ke třem proběhlým dražbám:
- (1) Dražba č. 1:
- a. Dražební vyhláška ze dne 11. 11. 2015, č.j. 3073022/15/3212-80541-806069
  - b. Rozhodnutí o udělení příklepu ze dne 15. 12. 2015, č.j. 3244023/15/3212-80541-800530
  - c. Protokol o průběhu dražby ze dne 15. 12. 2015, č.j. 3244005/15/3212-80541-800530
- (2) Dražba č. 2:
- a. Dražební vyhláška ze dne 18. 8. 2016, č.j. 2804127/16/3212-80541-806069
  - b. Rozhodnutí o udělení příklepu ze dne 26. 9. 2016, č.j. 3050630/16/3212-80541-800530
  - c. Protokol o průběhu dražby ze dne 26. 9. 2016, č.j. 3050599/16/3212-80541-800530
- (3) Dražba č. 3:
- a. Dražební vyhláška ze dne 3. 11. 2016, č.j. 3339205/16/3212-80541-806069
  - b. Rozhodnutí o udělení příklepu ze dne 6. 12. 2016, č.j. 3544245/16/3212-80541-800530
  - c. Protokol o průběhu dražby ze dne 5. 12. 2016, č.j. 3544238/16/3212-80541-800530

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

32. Na základě shora uvedených písemností je nyní postaveno najisto, že movité věci (tj. zboží uvedené v přílohách č. 1-9 protokolu o soupisu věci č.j. 2835704/14/3204-25200-806094 a v přílohách protokolu o soupisu věci č.j. 1641344/14/3103-05400-802612) byly prodány v dražbách, bylo uděleno rozhodnutí o příklepu, a exekuce tedy již byla provedena (a nadále vůči těmto věcem neprobíhá). Poslední zbývající zboží bylo vydraženo v prosinci roku 2016.
33. Soud shrnuje, že nepochybně došlo k provedení exekuce ve vztahu ke všem v Návrhu obsaženým věcem (hotovost byla správcem daně odebrána a zboží bylo prodáno ve výše uvedených dražbách). Byly tedy naplněny předpoklady pro zastavení řízení pro bezpředmětnost uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024 č.j. 2 Afs 46/2023-32 a žalovaný, který byl právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku vázán, nemohl postupovat jinak než řízení o Návrhu pro bezpředmětnost zastavit. Co se týče vázanosti právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v konkrétní věci (a to nejen vázanosti správního orgánu, ale také krajského soudu a případně i samotného Nejvyššího správního soudu) soud odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2022 č.j. 1 Zas 16/2021-50, publikovaného pod č. 4321/2022 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „(j)udikatura Nejvyššího správního soudu vychází z principu, že právní názor je v konkrétní věci kasačně závazný nejen pro ten orgán, jehož rozhodnutí bylo zrušeno, ale rovněž pro orgán, který zrušující rozhodnutí vydal. Právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený při zrušení rozhodnutí krajského soudu tak zavazuje nejen krajský soud, ale i Nejvyšší správní soud samotný; o překonání kasačně závazného právního názoru přitom nelze usilovat ani předložením věci rozšířenému senátu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č.j. 9 Afs 59/2007-56, č. 1723/2008 Sb. NSS). To platí dokonce i tehdy, pokud lze daný názor pokládat za judikaturní exces (výše citované usnesení rozšířeného senátu č.j. 4 As 3/2018-50, bod 33).“ V závěru citovaného usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že „Právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem představuje definitivní řešení dotčených otázek v konkrétní věci, které již zásadně není možné v rámci správního soudnictví revidovat, není-li naplněna některá z výjimek z kasační závaznosti. Kasační závaznost právního názoru vysloveného v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se uplatní i při přezkumu nového rozhodnutí správního orgánu vydaného poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo správními soudy zrušeno“. Ve vztahu k možnosti prolomení kasační vázanosti přitom rozšířený senát vyslovil, že je to možné „(v) případě změny skutkových či právních poměrů a dále při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí. Tak by tomu bylo v případě, že jinak o rozhodné právní otázce uvážil Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Soudní dvůr EU, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s., případně že by bylo k rozhodné otázce přijato stanovisko pléna či kolegia podle § 19 s. ř. s. To vše za situace, že by se tak stalo v mezidobí mezi opakovaným rozhodováním Nejvyššího správního soudu v téže věci (usnesení rozšířeného senátu č.j. 9 Afs 59/2007-56; shodně usnesení rozšířeného senátu č.j. 4 As 3/2018-50, bod 30)“. Žádná z vyjmenovaných eventualit však v posuzované věci nenastala.
34. Soud nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud vyjádřil v recentní judikatuře ve vztahu k výkladu § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu také odlišný názor (na tuto judikaturu ostatně upozornila také žalobkyně). V rozsudku ze dne 2. 2. 2024 č.j. 10 Afs 96/2022-59 totiž dopěl k závěru, že „nelze dovodit bezpředmětnost meritorního rozhodnutí v řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce jen na základě faktické nemožnosti sporný majetek vyloučit, která nastala z důvodu, že jej správce daně (tedy též orgán, který je k vedení řízení o vyloučení povolán)

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

v mezidobí prodal. Potřeba meritorního rozhodnutí se neoslabila plynutím času, změnou skutkových okolností ani tím, že exekuce už fakticky proběhla – a že majetek tedy nelze žalobkyni jen tak vydat, i kdyby její argumenty byly pravdivé. Je totiž nadále možné a potřebné přezkoumat zákonnost správního rozhodnutí správce daně. Nelze proto přijmout námitku stěžovatele o prostém akademickém charakteru kýženého rozhodnutí. Žalobkyně má právo na vydání meritorního rozhodnutí, a to zejména za situace, kdy krajský i kasační soud dovodil nepřezkoumatelnost dřívějšího rozhodnutí správce daně o nevyločení majetku z exekuce pro nesrovnalosti v dokazování.“

35. V citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval také možností bránit se proti nevyločení majetku z daňové exekuce cestou civilní žaloby, k čemuž uvedl, že „(s)těžovatel pro tento případ spatřuje nutnost vzít žalobu zpět a bránit se cestou žaloby z lepšího práva, která by podle něj přinesla žalobkyni kýžené uspokojení a umožnila by jí získat případný titul k náhradě škody dle zákona č. 89/1998 Sb. Tento stěžovatelem navrhovaný postup však NSS nemůže posvětit. Stěžovatel vlastně předpokládá, že jako jedna ze stran řízení o správní žalobě může prodejem sporného majetku, který se uskutečnil v průběhu řízení zkoumajícího zákonnost jeho rozhodnutí o nevyločení věci z exekuce, ovlivnit výsledek soudního přezkumu či správního řízení navazujícího na úspěch žalobkyně u správního soudu. Takto by bylo jen na vůli finančních orgánů, zda učiní výsledek řízení o vyloučení sporného majetku „akademickým“ či „bezpředmětným“.“ Soud současně konstatoval, že „civilní žaloba z lepšího práva je samostatným civilním sporem, s nímž je mj. spojena poplatková povinnost, povinnost turzení a důkazní, povinnost dodržet lhůty apod. Výsledek civilního řízení přitom nelze předjímat. Důležitou okolností rovněž je, že výstupem takového řízení by byla případná povinnost správce daně vydat to, o co se bez právního důvodu obohatil, nikoli však povinnost nahradit žalobkyni celou škodu způsobenou jí postupem či rozhodnutím stěžovatele. NSS nesouhlasí s tím, aby přístup žalobkyně k ochraně jejích práv dle zákona č. 82/1998 Sb. byl podmíněn úspěchem v civilním řízení, v němž bude probíhat dokazování, k němuž byl sám stěžovatel zavázán správními soudy. Bylo by neefektivní vyvolávat další soudní spor, v němž by orgán správce daně, který byl v daňovém řízení povolán k ochraně práv žalobkyně, a přesto potřebné dokazování neprovedl, vystupoval v roli žalovaného. Žaloba z lepšího práva je specifickým civilním nástrojem ochrany vlastnického práva, který není způsobilý reálně a plnohodnotně nahradit přezkum zákonnosti správních rozhodnutí.“
36. Závěry naposledy citovaného rozsudku jsou v rozporu s těmi, které Nejvyšší správní soud přijal v pozdějším, již shora citovaném rozsudku ze dne 13. 3. 2024 č.j. 2 Afs 46/2023-32. I v nyní posuzované věci byly předmětem exekuce (mj.) movité věci, které byly následně v průběhu řízení o Návrhu prodány v dražbě a jejich nabyvateli byl udělen příklep. Nejvyšší správní soud však v rozsudku ze dne 13. 3. 2024 č.j. 2 Afs 46/2023-32 na závěry rozsudku ze dne 2. 2. 2024 č.j. 10 Afs 96/2022-59 nereagoval. To ovšem nemůže nic změnit na skutečnosti, že Městský soud v Praze je při rozhodování o žalobě v nyní projednávané věci bezezbytku vázán závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024 č.j. 2 Afs 46/2023-32, jenž se týká právě této konkrétní věci.
37. Soud nezbyvá než uzavřít, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem a závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, pokud s ohledem na provedení exekuce prodejem movitých věcí (v případě peněžních prostředků jejich odebráním) řízení o Návrhu podle § 106 odst. 1 písm. f) daňového řádu pro bezpředmětnost zastavil. Žaloba tedy není důvodná, a ji soud proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. prvním výrokem rozsudku zamítl.

38. Jelikož žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a procesně úspěšnému žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. září 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu